Аляхновіч А.М.
(кафедра режиссуры массовых праздников)

УЗРОЎНІ ЗАСВАЕННЯ ФАЛЬКЛОРНАЙ СПАДЧЫНЫ У НАРОДНЫМ СВЯЦЕ

1. Традыцыйны фальклор. Ён прадстаўлены у народным свяце непасрэднымі носьбітамі традыцыі. Выканаўцы традыцыйнага фальклору гэта людзі старэйшага і сярэдняга ўзросту. Яны выконваюць творы сваей мясцовасці у сваей арыгінальнай манеры і непаўторнасці.

2. Другасны фальклор. Яго выканаўцы, як правіла, маладыя людзі, якія імкнуцца інтэрпрэціраваць фальклорныя творы так, як яны гучаць у быту. Моладзь, якая займаецца засваеннем другаснага фальклору, імкнецца вывучаць самі абрады, жыццевы уклад, знаеміцца з выканаучай манерай непасрэдных носьбітаў традыцыі.

3. Апрацаваны фальклор. Яго прадстаўнікі апрацоўваюць фальклорныя творы з улікам сваіх творчых і мастацкіх магчымасцей. Прыкладам апрацаванага фальклору у свяце могуць быть удзельнікі народных хораў, аркестравых калектываў, ансамбляў і інш. Трэба мець на увазе, што не усе фальклорныя творы апрацоўваюцца, не губляючы пры гэтым некаторых сваіх уласцівасцей.

4. Творы самадзейных аўтараў і кампазітараў, асобных калектываў, якія прайшлі працэс фальклярызацыі. Такіх твораў параўнальна няшмат. Характэрнай асаблівасцю гэтых твораў з'уляецца тое, што яны прадаўжаюць фальклорную традыцыю, атрымалі шырокае распаўсюджанне у штодзенным побыту.

5. Стылізаваны фальклор. Адметнай асаблівасцю гэтага фальклору з'уляецца выкананне народнай спадчыны ва узаемасувязі розных фальклорных жанраў. Пры гэтым у свяце выкарыстоўваецца дэкаратыўна-прыкладное мастацтва, паказваецца творчасць народных майстроў. Найбольш дакладнымі з'уляюцца стылізацыі этнаграфічнага плана.

6. Рэстаўрыраваны і рэканструіраваны фальклор. Гэта найбольш складаны узровень узнаўлення фальклору у свяце. Удзель-

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ

нікі калектывау, якія займаюцца рэстаурацыяй і рэканструкцыяй фальклору вывучаюць навуковую літаратуру па розных галінах мастацкай творчасці, паказваюць старажытныя абрады або іх фрагменты па успамінах старых людзей, адраджаюць забытыя традыцыі, рэстаўрыруюць музычныя інструменты і г.д.

Витошкина З.М.
(кафедра режиссуры массовых праздников)

ПЛАСТИКО-ХОРЕОГРАФИЧЕСКОЕ РЕШЕНИЕ ПРАЗДНИКА

Главным в пластико-хореографическом решении праздника является создание образного пластического движения. Пластические фигуры, построения, рисунки, метафоры способствуют раскрытию содержания праздника. В сложных массовых сценах зримо реализуются закономерности симфонии, аналогично контрастному развитию тематического материала в музыке.

При постановке начала и завязки движения необходимо сосредоточить внимание зрителя на пространстве, в котором происходит действие. Фигурные перемещения и построения помогают создать у зрителей праздничное настроение.

Большое значение имеет фиксация символики праздника. Изобразительная пластическая режиссура позволяет крупными плакатными штрихами запечатлеть картины, раскрывающие смысл движения. При этом важно умело сочетать сольные, групповые и массовые сцены.

Выступление большого количества участников праздника должно быть слаженным и синхронным. Красота их движений, цветовая гамма костюмов и реквизита, вызывая у зрителя положительные эмоции, дают возможность глубже и полнее понять смысл происходящего.

При монтаже пластических номеров следует сочетать контрастные сцены с лирическими отступлениями. Подводя действие к развязке, необходимо через пластику движений раскрыть нравственный и эмоциональный пафос массового представления.

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ